

Sport nikoga ne osiromašuje!

Razgovor s gosp. Darijom Šimićem, mladim i perspektivnim igračem NK "Croatie" i hrvatskim reprezentativcem, jest "priča iz prve ruke" o naravi prirode sporta, kao i o dvojabama koje se javljaju iz suvremenog poimanja sporta. Riječ je o zornom primjeru uspješnosti mladog čovjeka, koji je od najranijih dana ostao vjeran svom osobnom unutarnjem osjećanju da je nogomet njegov životni poziv, i da upravo na tu kartu treba igrati. I doista, uz potporu obitelji, i uz vlastiti rad, Darijo je, u kratkom vremenu, stasao u prvoklasnog igrača kojega bi svaki europski klub poželio vidjeti u svom "arsenalu".

Bavljenje sportom, kao što reče naš sugovornik, može značiti samo dobitak, nikako gubitak, i dar je koji se nudi svakome bez uzdarja. Sport je bogomdani lijek za mnoge rane našeg ranjenog društva i još mnogo više ...

Počeci: Recite nam nekoliko riječi o svojim počecima i motivima koji su prevagnuli u trenucima Vašeg odabira i konačnog životnog i profesionalnog opredjeljenja?

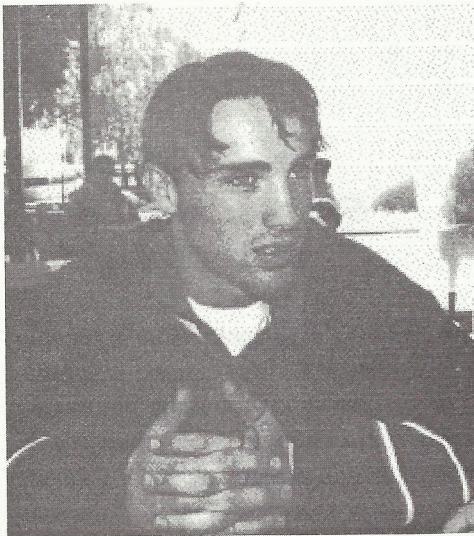
Darijo: Zanimanje za sport pokazao sam već u najranijim godinama svoga života. Pritom, nogomet mi se nametnuo kao najprihvatljiviji izbor između drugih sportskih disciplina. Od četvrte do jedanaeste godine života, aktivno sam se bavio karateom. Upravo mi je ta sportska disciplina pomogla da naučim biti discipliniran, kao i u razvoju drugih psiho-fizičkih elemenata (npr. u postizavanju psiho-fizičke koordinacije), inače

neophodnih i u nogometu.

Jednostavno, želio sam u životu odabrati posao koji ću i voljeti i mislim da sam na dobrom putu da u tom svom životnom planu uspijem.

Počeci: Put do profesionalnog sportaša - nogometaša podrazumijeva prihvaćanje određene stege. Međutim, zahtjev za profesionalnim odnosom prema radu često ne prolazi kod mladih ljudi. Što je Vas to posebno inspiriralo da ustrajete, pored napornih vježbi i teško savitljive mladenačke naravi?

Darijo: Moji se motivi uglavnom mogu svesti pod

zajednički nazivnik: vjernost svom vlastitom, osobnom, unutarnjem osjećanju. Zapravo, svojoj nekakvoj prirodnoj sklonosti sportu-nogometu, ja sam pridodao i veliku želju za uspjehom. Povoljan rezultat je bio neizbježan.

Opredijelio sam se za nogomet jer sam osjetio da sam stvoren za to. Štoviše, upoznajući taj svijet profesionalnih nogometaša, shvatio sam da tu, ukoliko zaista želim, ne mogu izići kao gubitnik. Nogomet mi se predstavljao, između ostaloga, i kao izvanredna mogućnost da se u budućnosti osiguram i čisto egzistencijalno. Ali, sve su to bila moja kalkuliranja. Presudno je bilo moje htijenje i volja da uspijem.

Počeci: Koliko biste se složili s nama u dijagnozi suvremenog sporta, kao obliku modernog-svjetovnog asketizma? U kojoj je mjeri

opravdano i uopće moguće govoriti o strogoj "životnoj karanteni", ili o gotovo fanatičnoj "posvećenosti cilju", a sve s namjerom da se čovjek dokaže, nametne, profilira kao svjetski poznata sportska figura?

Darijo: Pa, čujte, bez te, kako ste je nazvali "posvećenosti cilju", ne ide. Ja sam kao mladi dečko imao svoje nekakve hobije i potrebe, ali sve je otišlo u drugi plan, kada bih morao otići na redoviti trening. U nogometu je redovito riječ o pet ili desetpostotnom talentu, a sve je drugo rad i stvar profesionalnog usavršavanja tijekom dugog niza godina. Sa sportom je kao i sa svakom drugom životnom preokupacijom: što više daješ, to više primaš, ili što više živiš za sport, utoliko je veća mogućnost da živiš od njega.

Počeci: Mnogi sportaši, nošeni željom za nadilaženjem granica vlastitih mogućnosti, posežu i za različitim stimulativnim sredstvima koja vidno "unaprijeđuju", posebno njihove fizičke kapacitete. Kako biste komentirali tu, ne više "posvećenost cilju", nego fanatičnu "zaluđenost ciljem"?

Darijo: To je, na žalost, sve češća praksa mnogih sportaša koji, zapravo, onoga trenutka kada uzmu neko stimulativno sredstvo, to više nisu. Dopinzi nisu, niti mogu biti sastavni dio sportskog nadmetanja. Žalostno je što ljudi ne žele učiti na primjerima

mnogih koji su postali prave žrtve vlastitih čina. Naime, nije rijedak slučaj da neki sportaš postane svjestan težine svoga čina, tek u trenutku kada primjeti na vlastitom tijelu hormonalni poremećaj. Doping je kao višekratna praksa redovito koban za pojedinca, pa i za širu zajednicu-obitelj.

U tom kontekstu, dopustit ću sebi mali iskorak i osvrnuti se na veliku ranu našeg društva, na šire pitanje ovisnosti općenito. Smatram kako je upravo sport jedna od boljih alternativa u životu ljudi, koja se nudi svima, bez razlike tko su oni i kojem društvenom staležu pripadali, sport doista nikoga ne osiromašuje i onaj tko se njime aktivno bavi, može samo profitirati u životu. Stoga bih iskoristio ovu prigodu i uputio apel vašim čitateljima da izaberu zdraviji način života i da se, lišeni straha i predrasuda, opredijele za sport kao moguću životnu opciju. Sport, teško da će sam po sebi pogoršati nečiju životnu situaciju, nego je jedino može promijeniti nabolje. Sport opušta ljude, ima snažnu terapijsku i, rekao bih, gotovo iscjeliteljsku snagu. Droga, naprotiv, čini da osoba još više tone u moru problema. Ono što mi se u životu čini iznimno važnim jest čovjekova sposobnost pozitivnog mišljenja, pa i onda kada mu je teško i kada ga ne razumiju. A upravo se kroz sportske aktivnosti čovjek može najbolje "isključiti" na trenutak iz problema i čak ih sabranije pokušati riješiti.

Počeci: Kako biste komentirali sve učestaliju pojavu senzacionalnih novčanih ponuda koje se nude igračima-nogometašima, prilikom prijelaza u neki klub? Nisu li igrači, kao takvi, ipak precijenjena vrsta? Gdje je tu logika stvari da netko samo za jedan kratkoročni angažman u nekom većem klubu zaradi na desetke milijuna maraka, dok ljudi na drugoj strani svijeta nemaju ni za kruh? Kako blagosloviti tu praksu?

Darijo: Ja bih to vrlo kratko komentirao. Sve je stvar biznisa, managementa, poslovne dovitljivosti, konačno, i sportske sreće. Te astronomski novčani iznosi i nisu takav bauk. Igrača kupuje i plaća onaj tko ima novac. Posrijedi su planovi za postizanje određenog uspjeha, što opet, ukoliko se uspije, donosi novac. U plan osvajanja nekog vrijednog trofeja, uključeno je puno ljudi, radnih organizacija, poslovnih udruženja itd. Novac se tu brzo stvara, on kola. U posljednje su vrijeme pojedini klubovi dospjeli, u obliku dionica, i na Internet, a već odavno televizijske kuće ostvaruju ogromni profit od reklamnih sportskih poruka i ostalog komercijalnog programa, vezanog uz sport.

Stoga, ne bih rekao da je riječ o novcu koji se jednome otimlje, da bi se drugome dao. Igrač koji je mnogo plaćen, vrlo brzo povrati

uloženi novac. Druga je stvar govoriti o logici i smislu svega toga, ili izvlačiti nekakve moralne zaključke. Sigurno da sve skupa izgleda pomalo egoistično i da bi se moglo štošta učiniti na planu opće solidarnosti ljudi.

Počeci: Koliko Vam je značila potpora obitelji u Vašem profiliranju do priznatog i uspješnog nogometaša?

Darijo: Pa, zdrava i sigurna obitelj je jamstvo mogućeg uspjeha. Moji su me roditelji dobro odgojili i nije mi trebalo ništa drugo doli nastaviti tim putem. Teško je trenirati kada se čovjek ne može sabrati na ono što radi i kada mora misliti što se oko njega događa.

Počeci: Pored nesumnjive vjere u sportski uspjeh, vjere u sebe i svoje ideale, koje mjesto u Vašem životu zauzima vjera u Boga?

Razgovarali:

Foto:

Darijo: Mislim da je čovjek bez vjere jadan čovjek. Pritom mislim na vjeru u nekakva svoja unutarnja načela, ali dakako i na vjeru u Boga? Ja sam odgojen u kršćanskoj vjeri, pohađao sam vjeronauk i nema dvojbe da sam kroz te rane godine svoga života i za vrijeme tog prisnijeg kontakta s naukom Crkve, štošta naučio i ponio u život. Također, apeliram na Crkvu i na crkvene ljude da i oni iskoriste, nedvojbenu mogućnost, utjecaja na mlade ljude i da ih senzibiliziraju za sport, a sve u cilju stvaranja zdravog, kako duha ljudi, tako i njihova tijela.

Počeci: Gospodine Šimić, zahvaljujemo vam na odazivu da budete jedan od naših sugovornika i želimo Vam puno uspjeha u osobnom životu i radu!

*Fra Ilija Mikulić
Petar Latinčić*

Petar Latinčić